VOINICUL CEL CU CARTEA ÎN MÂNĂ NĂSCUT

A fost odată ca niciodată etc.

A fost odată o babă și un unchiaș. Ei până la vreme de bătrânețe nu avură nici un copil. Ce nu făcură? Ce nu dreseră? Și ca să aibă și ei măcar o miarță de copil, nicicât. Ba merseră pe la descântătorese, ba pe la meșteri vrăjitori, ba pe la cititori de stele și ca să rămâie baba grea, nici gând n-avea.

Ajunși la vreme de bătrânețe, începură a se îngrijura.

— Ce ne facem noi, babo, zise într-o zi unchiașul, de vom ajunge niscaiva zile de neputință ori de nevoie? Tu știi că am făcut tot ce mi-a stat prin putință, și ca să ne dea Dumnezeu și nouă un copilaș, care să fie toiagul bătrânețelor noastre, nu s-a îndurat.

— De! unchiaș, cine e de vină? Tu știi că am umblat și cruciș și curmeziș pe la meșterese, pe la vraci, am făcut tot ce m-au învățat unii și alții, și ca să avem și noi o mângâiere pentru pârdalnicele de bătrânețe, că grele mai sunt! a fost peste poate.

— Ia, să apucăm noi doi în două părți, să ne ducem unde ne-o lumina Dumnezeu, căci tot degeaba stăm noi la un loc, amândoi, două nevoi.

— Să ne despărțim, unchiaș, dacă tu așa găsești de cuviință. Dară bine, cine să ne închiză ochii în ceasul cel de pe urmă?

— Că bine zici tu, babo; stăi dară; ia să iei tu basmaua mea care am avut-o în ziua de cununie și eu ștergarul cel vărgățel ce mi-ai adus de zestre. În toate zilele să ne uităm la dânsele; și când vom vedea pe ele câte trei picături de sânge, să ne întoarcem acasă. Acesta să fie semnul că moartea s-a apropiat de unul din noi.

— Așa să facem, unchiaș.

Cum ziseră și făcură. Se gătiră de drum, își luară fiecare desăguța d-a umeri, în care baba puse pe fund basmaua bărbatului ei, iară unchiașul ștergarul cel vărgățel al nevestesei, și apucară unul spre răsărit, iară altul spre apus.

Nouă zile și nouă nopți se duseră, se duseră, și iară se duseră. Întrebară și pe bun și pe rău, pe mare și pe mic, ce ar face ei ca să poată avea un copil. Ceea ce le spuseră să facă ei răspunseră că au tot făcut, dară în deșert. Ei căutau să le spuie cineva altceva, ce nu știau ei, dară nu-și găsiseră omul.

A zecea zi sculându-se unchiașul, ieși afară să se spele, ca să pornească la drum mai departe. Când luă ștergarul să se șteargă pe ochi, ce să vază? Trei picături de sânge pe dânsul.

El își zise: „Trebuie să mă întorc acasă, căci Dumnezeu știe ce va fi pățit baba mea”.

Întinse unchiașul la drum. Nu mai căuta nici de mâncare, nici de odihnă, și se întoarse acasă cum plecase.

— Ce ți s-a întâmplat, babo? zise el, cum își văzu jumătatea.

— Ce să mi se întâmple, unchiaș? Iacă eu îmi căutam de cale și întrebam în dreapta și în stânga, rugându-mă de toți să mă învețe ceva ca să putem avea un copil. Dară întrebările și rugăciunile mele le făceam în sec, căci îmi răceam gura de surda.

Și tot mergând înainte, am ajuns într-o pădure mare, mare, fără seamăn, și m-am rătăcit prin bungetul acelei păduri, de nu mai știam pe unde să ies la oameni.

Când, odată văz înaintea mea un moș, fleoș de bătrân, uitat de moarte și de Dumnezeu. Eu îi spui după ce umblu și cum m-am rătăcit. Moșul, încărcat de zile cum era, se puse jos, stă de vorbă cu mine și, cu un grai blajin, îmi arată drumul pe unde să ies acasă, și îmi zice să mă întorc, căci râvna noastră a ascultat-o Dumnezeu.

— Și ăsta a fost semnul de pe ștergarul meu?

— Se vede că ăsta.

Atunci și ei se hotărâră ca să nu se mai despartă și să rămâie să-și mănânce amarul împreună.

Nu trecu mult după asta, și baba spuse unchiașului că se simte îngreoată.

Aoleo! Unde era Dumnezeu să vază bucuria unchiașului când auzi d-o asemenea veste bună! Umbla de colo până colo de bucurie și nu mai știa pe ce să puie mâna și ce să facă.

Și așa trecură zilele una după alta și până la nouă luni, când baba, cu ajutorul Maicii Domnului, născu un dolofan de copil, de drăguleț, și cu o carte în mână.

A treia seară când veniră ursitoarele, se întâmplă ca unchiașul să fie deștept. Pe dânsul, vezi, nu-l mai prindea somnul de bucurie, și de trei zile nu-i mai dase ochii în gene, tot umblând pe lângă babă ca s-o îngrijească și s-o caute la boală. D-aia și când veniră ursitoarele, el nu dormea, ci sta stârcit într-un colț, ca și când ar fi fost Matracuca, sora doamnei.

Când începură ursitoarele să ursească, el se făcu numai urechi și auzi tot.

Cea mai mare din ursitoare zise:

— Acest copil are să fie un Făt-Frumos, și are să ajungă bogat.

Cea mijlocie zise:

— Pe acest copil, când va fi el de doisprezece ani, are să-l răpească duhurile rele.

Cea mică zise:

— Dacă va scăpa de duhurile rele, acest copil are să ajungă împărat.

Atâta îi trebui unchiașului să auză, ca să-i dea un cuțit ascuțit prin inimă. El, vezi, nu se împăca cu ceea ce zisese ursitoarea d-a doua. O grijă mare îl cuprinse, și de pe acum chiar, începu a plănui cum să facă să-și scape copilașul de un asemenea rău.

Până una, alta, copilul creștea, asculta pe părinți și cartea cu care se născuse din mâini n-o lăsa. Cetea, cetea mereu pe dânsa și învăța, de se mira toată lumea de silința și învățătura dânsului.

Când se făcu ca de nouă ani, știa câte în lună și în soare. El însuși ajunsese să fie o carte, și toți megiașii veneau la dânsul și-l întrebau despre păsurile lor.

Unchiașul se bucura, nu se bucura de fiul său, dară baba știu că nu mai putea de bucurie, văzându-l și frumos, și cu atâta procopseală într-însul. Unchiașul, vezi, era cu cuiul la inimă; știa el ce știa, dară la nimeni nu spunea.

Băiatul de ce creștea, d-aia se făcea mai frumos și mai învățat. Tot satul îl cinstea și îl asculta ca pe cine știe cine; iară unchiașul, de ce trecea timpul, d-aia se întrista.

Când era aproape de a împlini băiatul doisprezece ani, nu mai putu unchiașul să ție, trebui să răsufle.

El găsi de cuviință să spuie și alor săi ceea ce era să se întâmple fiului lor. Și astfel, într-o seară, când stau cu toții la foc și povesteau și verzi și uscate, ca să le treacă timpul, unchiașul se apucă de spuse tot ce auzise de la ursitoare.

P-aci, p-aci era să moară baba, muma băiatului, de întristare, când auzi unele ca acele; săriră însă unchiașul și fiul său, o stropiră cu apă, și d-abia, d-abia o mai înviorară. Iară băiatul se puse pe gânduri.

Și mai plănui el ce mai plănui, până ce, după câteva zile, spuse tatălui său ceea ce izvodise el să facă. Tată-său, carele asculta la gura lui ca la o carte, se duse numaidecât prin sat și dete gură la toți megiașii că în seara cutare și cutare, adecă când era să împlinească fiu-său doisprezece ani, ei să se adune toți cu totul la biserică, ca să facă rugăciune pentru fiul său, spre a-l scăpa de duhurile cele rele. Vorbi și cu moș popa și toți cu totul se făgăduiră că va împlini cererea unchiașului. Și așa și făcură.

În seara aceea, când era băiatul unchiașului să împlinească doisprezece ani, toți oamenii din sat, bărbați, femei și copii, împreună cu moș popa, se adunară la biserică pentru rugăciune. Și viind moșul cu baba și cu fiul lor, tot cu cartea în mână, megiașii îi băgară la mijloc, și rugăciunile începură. Se rugară ce se rugară, când deodată se pomeniră că se umple biserica de o ceață groasă. Atunci căzură cu toții în genuche și scoaseră niște rugăciuni fierbinți, de ar fi muiat inima nu știu cărui duh rău. Ceața se risipi și ei rămaseră teferi.

A doua seară, când erau la rugăciune, tot pe acea vreme, unde se pomeniră că se umple biserica de șoareci, de lilieci și de bufnițe, și începură a chițăi, de colo până colo prin biserică, a se sui pe oameni și a-i ciupi de pe unde apuca.

Toți se speriară, până și chiar moș popa. Atunci băiatul unchiașului, cu cartea în mână, căzu în genunchi și începu a se ruga cu foc. Așa făcură și unchiașul și moș popa, și toți megiașii care se aflau în biserică. Șoarecii și toate lighioanele acelea pieriră.

A treia seară dacă se adunară și se puseră la rugă, se rugară, se rugară, până ce către miezul nopții odată începu a se cutremura biserica și se auziră niște pocnete și tunete, bubuituri și duduituri îngrozitoare, ca de tunet. Căzură și de astă dată în genunchi, se rugară și de astă dată cu toată credința în Dumnezeu. Însă, ce să vedeți d-voastră? Tocmai în toiul rugăciunei, unde se coborî un călugăr din turnul bisericii, apucă pe băiatul unchiașului de subțiori, îl răpește din mijlocul lor și se înalță cu dânsul în sus. N-apucară oamenii să bage bine de seamă, și pieriră din ochii lor ca o nălucă. Ba că o fi rămas prin turn, ba că o fi pe după biserică, ba că o fi pe colo, ba pe dincolo. Așí! El s-a dus cu călugărul ce-l răpise, și dus a fost.

Toți rămaseră ca căzuți din cer de spaimă, dar unchiașul și baba, mai cu asupra. După ce se mai astâmpărară din spaimă, și după ce biserica se liniști, oamenii ieșiră și se duse fiecare într-ale sale.

Fiul unchiașului, deși răpit de călugăr, dară cartea din mână n-o lăsa. Citea mereu și în gura mare; iară când fu de ajunse pe la mijlocul cărții, călugărul nu-l mai putea ține. Vru să-i smucească cartea din mână; dară băiatul o ținea vârtos. Luptându-se cu băiatul prin văzduh ca să-i ia cartea, călugărul îl scăpă, și fiul unchiașului căzu într-o prăpastie adâncă.

Dumnezeu știe cât a rămas el acolo, până s-a dezmeticit din amețeala ce-i veni căzând. Când se pomeni, el era tot cu cartea în mână. Mulțumi Domnului că l-a scos din mâna duhurilor rele și că este viu; dară alt necaz acum! nu știa unde se află. Se scoală el d-acolo, și o pornește la drum. Și aide, și aide până ce d-abia ieși din prăpastie. Apoi o luă într-acolo unde mila Domnului l-o duce. Și apucând spre soare-scapătă, se duse, se duse, zi de vară până-n seară, fără să dea de vrun sat și fără să vază pui de om; și mai mergând ce mai merse, dete de un copaci și mase acolo. Nemâncat și nebăut nu putea să doarmă. Și luptându-se cu foamea, cu setea și cu nesomnul, se socotea unde s-ar duce, ca să iasă la lume. A doua zi o apucă iarăși spre soare-scapătă, după cum plănuia el, până ce dete peste niște grămezi de căpățâni și oase de oameni.

Și apucându-l niște răcori reci de frică, începu a citi pe cărticica lui, și înlătură oarecum groaza ce sta gata să-l cuprinză. Își luă deci inima în dinți și porni înainte; de ce mergea mai nainte, d-aceea grămezile de oase de om se înmulțeau. El se făcu că nu le bagă de seamă, și tot înainte mergea, până ce ajunse la un oraș mare, din care numai dărâmături rămăsese. Prea puține ziduri mai erau în picioare. Și mai merse ce mai merse, și dete de niște palaturi foarte frumoase.

Acolo dacă ajunse, bătu în poartă. El cugetă să ceară ceva demâncare, că nu mâncase nu știu de câte zile, și să-l lase să mâie acolo, că era vreme de când nu se odihnise ca lumea. Dară nu-i răspunse nimeni.

Mai bătu o dată. Dar ca să răspunză cineva, ba.

În sfârșit, bătu și a treia oară; dară nițel mai tăricel. De astă dată se auzi un glas pițigăiat dinlăuntru că-l întreabă:

— Cine este?

El răspunse că este om ca toți oamenii, și cere să-l găzduiască.

Dacă îi deschise portița, ce credeți că mi-ți văzu? O umbră de om, un bătrân cu barba până la genunchi, slab și pipirnicit și cocoșat, de parcă mânca numai vinerea. El se cruci când văzu pe Făt-Frumos, și-i spuse că n-a văzut om de când era copilandru. Acest bătrân era portarul curții, și lăsat acolo să păzească palatul până s-o găsi cineva care să desfacă făcutul locului aceluia.

Dacă intră Făt-Frumos înăuntru, bătrânul îi puse o masă curată, și pe masă niște pâine albă ca zăpada și niște legumă bună de mâncare, însă gătită fără multe meșteșuguri.

Băiatul îmbuca lupește, căci nici el nu mai știa de când nu mâncase. După ce mâncă și se sătură, se puse la vorbă cu unchiașul.

— Bine, tătuțule, ca ce să fie asta, de n-am întâlnit eu, cale de atâtea zile de când viu, nici un sufletel de om p-aici pe la voi, fără numai grămezi, grămezi de oase de oameni, risipite colea și colea? Ș-apoi și aici la palaturile acestea, numai pe tine te găsesc cu sufletul în oase, încolo parcă ar fi în împărăția morții?

— Ei, tătișorule, povestea împărăției acesteia este mare. Eu ți-oi spune o câtinică din ea. Să vezi dumneata, nepoțelu moșului, această împărăție a fost și ea odată mare și puternică. Împăratul și împărăteasa locului n-aveau copii. Ei, în loc să se roage lui Dumnezeu ca să le dea un moștenitor, se apucară să umble cu farmece. Umblară ei ce umblară, și dete peste un fermecător meșter.

Acesta nu știu ce făcu, nu știu ce drese, că numai iată că împărăteasa rămâne grea, și după nouă luni născu o fată mai frumoasă decât nu știu care zână din cer. Ea trăiește și acum. Este atât de frumoasă, încât s-o vezi și să n-o uiți în toată viața ta.

La trei zile când veniră ursitoarele, o ursiră ca ea să nu se poată mărita până ce nu se va găsi cineva care să petreacă o noapte în cămara ei și să scape teafăr. Pasămite Dumnezeu pedepsea pe copil pentru păcatul părinților. Nu numai atât, dară ursitoarele întinse pedeapsa aceasta și asupra împărăției. Ele zise că din ziua când va veni cel dintâi pețitor și nu va izbuti să scape, toate orașele și toate satele să se dărâme precum le-ai

văzut și tu, și toți oamenii să putrezească, să le rămâie numai oasele. Aceasta ca să îngrozească pe juni, ca să nu vie în pețit. Vezi d-ta, și fermecătorul acela care a făcut pe împărăteasă să nască, fu pedepsit, căci umbra lui este care vine noaptea de muncește și chinuiește pe bieții tineri care se încumet a rămânea în cămara domniței.

Mulți tineri s-au încumes până acum a face cercare și toți au pierit.

Auzind unele ca acestea Făt-Frumos, zise portarului că ar dori să vază și el pe fata de împărat.

— Fugi d-acolo, tătișorule, nu-ți mai băga sufletul în păcat. Fă-ți cruce și te depărtează de locurile acestea, ca să nu-ți pierzi viața. Păcat de tinerețile tale.

„Fie! își zise băiatul, gândindu-se la cele ce pățise până acum, tot n-am eu la ce mai trăi singur prin pustietățile acestea”, și stărui ca să-l ducă în cămara domniței.

Portarul, dacă văzu că nu este chip să-l oprească de a merge, îl duse la fata împăratului. Ei, cum se văzură, se și plăcură. Se vede că ei erau făcuți unul pentru altul. Și de unde să nu fie așa!

Biată fata împăratului ar fi dorit să rămâie în noaptea aceea băiatul în cămara ei; dară îi era milă de tinerețile lui, cum de să se prăpădească o așa bunătate de june.

Și împreună cu portarul mai cercă încă o dată să-l facă a nu rămânea. Dară fu peste poate; căci Făt-Frumos era de aceia care, când își pune în gând să facă ceva, nici dracul nu i-o scoate din cap.

Și așa, cum veni seara, el se duse cu cărticica lui în mână și stătu în priveghere. Ce făcu el ce nu făcu, că văzu albul zilei. A doua zi îl găsiră tot cu cartea în mână, și searbăd, și galben ca turta de ceară, de pare că muncise cine știe la ce lucruri grele, și cine știe câte nopți nemâncat și nebăut.

Se deșteptă și fata de unde dormea ea, și cum îl văzu în carne și în oase, îi zise:

— Tu să fii soțul meu.

Atunci o dată, ca din senin, începură a învia oamenii de prin orașe și de prin sate, slugile de prin curte, și toate câte erau cu suflet, în ziua când veni cel dintâi pețitor, începu să miște și să se scoale ca dintr-un somn adânc. Oamenii începură la lucrul lor, oștirea a da în tâmpine și în surle, și a veni la curtea împărătească să se închine cu slujba. De unde până aci era

tăcere, moarte, acum te asurzeau strigătele și zgomotul ce făcea mulțimea de oameni și de argați, mergând fiecare la lucrul său.

Portarul se buimăcise la cele ce vedea. Nu știa încotro să-și întoarcă privirea și la ce să se uite mai întâi.

Făt-Frumos și cu domnița ieșiră și se arătară la lume. Mulțimea striga de bucurie de se auzea în cer strigătul lor, și din fiecare gură ieșea vorbele: „Să ne trăiască împăratul și împărăteasa noastră!”

Făt-Frumos, dacă se cunună cu fata, se așeză în scaunul împărăției și-și tocmi oștile, boierimea și prostimea cum știa el în legea lui. Toți rămaseră mulțumiți de tocmelele lui.

Și petrecură ce petrecură cu fericire în căsătoria lor; când, într-una din zile, își aduse aminte de tatăl său și de mumă-sa și se întristă că nu știa nimic de căpătâiul lor.

Împărăteasa băgă de seamă întristarea lui și, ca unul ce-i era drag foarte, nu voia, vezi, să-l vadă nici o clipă de ochi măcar fără chef. Prinse a-l întreba. Iară dacă îi spuse, ea îl îndemnă să se ducă să-și aducă părinții, și să trăiască cu toții la un loc ca în sânul mă-sii.

Făt-Frumos asta și voia. Și totuși nu se îndura să-și lase soția singură. Știa el, biet, ce va să zică singurătatea. Dară întețindu-l și încingându-l dorul de părinți, hotărî să se ducă.

Înainte însă de a pleca, împărăteasa, soția lui, îi dete un inel, ce zicea că îl are de la moși, de la strămoși, și îi spuse că are puterea, când îl scoate din deget, se uită la dânsul și dorește, să se facă un palat cum seamăn pe lume să nu aibă. Îi dete și pe vizitiul curții, om vechi, credincios și iute la slujbă, care să nu se dezlipească de stăpânul său, nici cât ai da în amnar.

Așa căpuit și pregătit de drum, plecă către satul unde trăiau părinții lui, după ce-și luă ziua bună de la împărăteasa, de la boieri și de la ostași. Drumul îi era să treacă pe la împărăția lui Sefer împărat, pe la Țara zânelor și Dumnezeu mai știe pe unde.

Trei ani și trei luni și trei zile ținu călătoria până să ajungă la satul părinților lui. Și trecând pe la împărăția lui Sefer împărat, l-au întâmpinat dregătorii curții și l-au petrecut cu dragoste. Și trecând și pe la țara zânelor, acestea se întreceau care de care să-i arate mai multă cinste și să-l petreacă.

Dacă ajunse la satul părinților săi, trase butca dinaintea bordeiului. Tată-său și mă-sa nu-l cunoscură. El dacă văzu așa, ceru să-l găzduiască. Bătrânii primiră, și-și cerură iertăciune că

nu pot să-i dea mai mult decât ceea ce au, adică bordeiul lor. El se învoi și mase acolo. Peste noapte se scoală, iese afară binișor și, uitându-se la inel, îi arătă că dorește să se facă un palat înfricoșat în locul bordeiului aceluia.

N-apucă să isprăvească bine de gândit, și mi se ridică, neiculiță, niște palaturi mărețe, împodobite cu de toate frumusețile, cu grădini falnice, cu izvoare limpezi, de să te tot fi uitat la dânsele și să nu te saturi. Dară încămite pe dinăuntru? Aci e aci. Cămările, lavițile, așternuturile - numai scumpeturi.

Când se deșteptară a doua zi unchiașul și cu baba și se văzură muiați numai în aur, se speriară. Se frecau la ochi și se uitau în toate părțile, și nu le venea a crede ochilor lor. Li se părea că visează.

Atunci intră Făt-Frumos la dânșii, îi scoase din uimirea în care căzuseră și se descoperi, spuindu-le că el este fiul lor cel răpit, și că a ajuns împărat.

Când auziră de unele ca acestea, unchiașul și baba muriră și înviară de bucurie. Apoi îl luară și îl pupară și pe o parte și pe alta: iară el le sărută mâinile.

Îndată se făcu zvon în sat că unchiașul și baba se procopsiră fără știrea lui Dumnezeu, și alerga lumea după lume ca să vază cu ochii lor minunea.

Ajungând și la urechile stăpânului moșiei acest zvon, se duse și el de văzu palaturile și rămase cu ochii zgâiți. Acest om era pizmătareț și zăcaș la inimă. Nu voia, vezi, nici în ruptul capului, să-l întreacă alții, nici în bogăție, nici în procopseală.

Se duse, deci, acolo, să se încredințeze prin sine însuși de această minune, și dacă văzu pe Făt-Frumos, ar fi poftit dumnealui să-l ginerească, fiindcă avea trei fete.

Pofti pe Făt-Frumos, ca să vie și el pe la dânsul p-acasă, ca să lege prietenie. Făt-Frumos, cu inima curată și fără nici o vinovăție într-însul, se duse, de! de datorie. Acolo, dacă îl văzură, stăpânul moșiei aduse vorba de căsătorie și-i spuse că ar fi bun bucuros să-i dea pe oricine va voi el să ia din fetele lui.

Făt-Frumos le spuse curat că el este însurat, și că are de gând să se întoarcă la nevastă peste puțin. Ba încă le spuse și cu ce putere făcuse palaturile alea frumoase, dacă îl întrebară.

Pizmătarețul de stăpân al moșiei plănui atunci cu fetele sale, cum să facă să fure inelul din degetul lui Făt-Frumos. Pentru aceasta, nu trecu multe zile, și poftiră pe Făt-Frumos la masă la

dânșii ca să se chefuiască și să petreacă împreună, căci, ziceau ei, mai avea-vor zile să se mai vază au ba?

Făt-Frumos, fără să-i plesnească prin cap ce plănuiseră ei, se duse. După ce se chefuiră mâncând și bând cât le cerură inima, când fură să se scoale de la masă, zăcașul de proprietar ceru să le mai dea câte un pahar să bea, la botu calului, cum se zice. În paharul ce dete lui Făt-Frumos, amestecă, fără să știe el, niște buruieni adormitoare.

Cum bău, îl și fură Aghiuță. Căzu într-o amorțeală soră cu moartea. Capul îi bănănăia într-o parte și într-alta, de parcă își rupsese junghetura. Îl luară, deci, binișor, îl puseră într-un pat, și acolo rămase până a doua zi. Pe când dormea el dus, îi scoaseră inelul din deget și îl ascunseră.

A doua zi dacă se deșteptă Făt-Frumos, îi fu rușine de ceea ce făcuse. El se căia și se căina cum de să facă el fapte de care nu mai făcuse în viața lui, să-și bea adecă și simțirile. El socotea, vezi, că a băut ca un nemernic, și d-aia se îmbătase așa.

Cum se deșteptă, se și duse acasă, fără să bage de seamă că îi lipsește inelul din deget. Acasă dacă ajunse, ia palatul de unde nu e. Pierise ca și când n-ar fi mai fost, iar în locul lui găsi iarăși bordeiul părinților lui. Se mai căi el o toană de neghiobia ce făcuse, dar acuma prinde orbul, scoate-i ochii, povestea ăluia.

Se hotărî dară să se întoarcă la împărăția lui, să nu se mai întâlnească cu niște asemenea oameni răi la suflet. El zise și părinților lui să meargă cu dânsul, să trăiască ca în rai. Dară ei se mulțumiră a le rămânea oasele în sătuceanul în care se născuseră, și poftiră fiului lor o viață lină și fără de supărări diavolești.

Bietul Făt-Frumos, trist că-și pierduse inelul, trist că părinții săi nu voiesc a merge să trăiască cu dânsul, sta cu capul rezemat pe mână și se gândea cum să facă ca toate să-i iasă înde bine. Când, deodată, se înfățișează înainte-i vizitiul ce-i dase împărăteasa.

— Ce ai, stăpâne, de ești așa trist, fără să te mângâi? Au doară primit-ai niscaiva știri rele de la împărăție?

— Ba știri rele de la împărăție n-am primit, dragul meu. Dară iacă, iacă, iacă ce mi s-a întâmplat.

Și-i spuse tot, din fir până-n ață.

— Ia lasă, stăpâne, nu te mai mâhni așa pentru atâta lucru de nimic.

— Ce stai tu de vorbești, omule? Apoi de nimic lucru iei tu că am pierdut inelul, așa sculă rară? și de puțin lucru socotești tu că este a mă despărți de părinți fără să mai nădăjduiesc a-i vedea?

— Ba nu, stăpâne; dară ia să ne înțelegem la cuvinte. Părinții împărăției tale, dacă nu vor să vie să trăiască pe lângă d-ta, poți să-i faci să trăiască bine și aci, lăsându-le o sumuliță bunicică de bani, de care ai, mulțumită Domnului, destui. Cât pentru inel, apoi împărăteasa, doamna noastră, a avut de grije și pentru aceasta. La plecare, ea mi-a dat acest inel, cu poruncă strașnică ca să ți-l dau numai atunci când voi vedea că mâhnirea umblă să te biruie. Și tocmai acum mi se pare că e timpul. Poftim!

Și îndată scoțând din sân un inel, ca și celălalt de frumos, i-l dete, mai adăogând a zice că inelul acesta are darul, ca, uitându-te la el și dorind, îndată se va înfățișa înaintea dumitale doi arapi, care vor face orice le vei porunci.

Tocmai atunci trecea p-acolo și stăpânul moșiei, cel cu pricina, într-o căruță cu patru telegari, mergând în treaba lui.

Făt-Frumos, cum luă inelul în mână, se uită la el, și pofti să iasă cei doi arapi. Îndată se pomeni cu doi arapi negri ca fundul ceaunului, că stau dinaintea lui, ageri și sprinteni ca niște pardoși.

— Ce poruncești, stăpâne? ziseră ei.

— Să-mi luați pe chir ăla care trece în căruță și să nu-l slăbiți până nu va scoate inelul ce mi-a tras din deget mișelește.

Vezi că el pricepuse că beția aia d-atuncea nu fusese lucru curat; dar n-avusese ce-și face capului, d-aia și tăcuse din gură.

Unde mi se repeziră, neiculene, ăi arapi, ca niște zmei și ca niște lei paralei, de nu-i puteai ajunge cu praștia! Într-o clipă fură acolo, și unul apucă caii de dârlogi și mi ți-i opri ca pe ei, și altul apucă pe pizmătarețul de stăpân al moșiei de piept, și cât te-ai șterge la ochi, fu și dat jos; și unde mi ți-l începură a-l răsuci și a-l buchisi înfundat, de-ți era mai mare mila de dânsul.

Dacă îi cerură arapii inelul, el tăgăduia ca un nemernic. Se pusese diavolul călare pe inima lui și nu-l lăsa nicidecum să scoață inelul la iveală. Dară ce credeți că arapii mi-l lăsară numai așa, cu una, două? Nici să vă gândiți!

Îl luară din nou la tărbăceală. Umbla prin mâinile lor, de la unul la altul, ca o minge. Îl mai fățuiră, îl mai trudiră, îl luară din

nou la rapanghele, și-l mai dară cățeaua, de credeai că se pierde prin mâinile lor, și, ca să spuie, nicicât!

Dacă văzură arapii așa, că se încâinase și nu vrea să dea inelul, îl puseră jos, unul îl ținea și altul scoase un cuțit de la brâu, îl dete pe masat și se făcea că vrea să-l jupoaie de viu.

Văzu ăla că nu e glumă, că-i sta viața numai într-un fir de ață, și ca să scape de moarte, spuse că la el este inelul, și-l scoase de-l dete arapilor.

Ar fi voit oamenii lui, vizitiul și argatul, să sară să-și scape stăpânul din mâna arapilor. Dar cine se putea apropia de dânșii? Numai câte un brânci le da aceștia, și se duceau peste cap, de se sculau schilozi.

Făt-Frumos privea și creștea carnea pe el de mulțumire, când vedea că freacă ridichea becisnicului de zăcaș, după cum i se cuvenea.

Primindu-și inelul Făt-Frumos, îl băgă în deget lângă cellalt, și se hotărî a se întoarce înapoi la împărăția sa. Dete părinților lui vro trei pungi de galbeni, fiindcă nu voiră a merge cu dânsul, se găti de drum, se urcă în butcă și porni.

Dară când se despărțiră? Plângeau și lemnele și pietrele de jalea unchiașului și a babei. Vezi că pricepuseră ei că n-are să se mai vază. Poate că în cer, dar aci pe pământ, de leac!

Și se duse, și se duse Făt-Frumos cale lungă depărtată, care de aci înainte se gătește, basmu mai frumos grăiește, se duse până ajunse la o poiană frumoasă, de marginea căreia curgea un râuleț. Aci își căută el loc de popas. Fie, că-l și găsise, căci era o frumusețe de nu te îndurai să te depărtezi de dânsa.

Licheaua de stăpân al moșiei, nici una nici alta, voia cu dinadinsul să aibă pentru dânsul inelul lui Făt-Frumos și mai multe nu. Se luă după dânsul, și cugeta că, mai cu marghiolii, mai cu șoalda, mai cu prefăcătorii, să înșele pe Făt-Frumos și să-i dea pui de giol la inel.

Dacă văzu pe Făt-Frumos că vrea să poposească, se opri și el mai cât colea, după un mărăciniș, și așteptă până să adoarmă.

Făt-Frumos nici că se gândea la niște astfel de mișelii, el întinse pe pajiște niște scoarțe scumpe ce le avea, se așeză pe dânsele, mâncă și se culcă. Vizitiul lui cel credincios stătu de pază o bună bucată de timp, și dacă văzu că nici apele nu se mai mișcă, și fiind și ajuns de osteneala drumului, puse și el capul jos și-l fură somnul.

Când văzu că amândoi dorm duși, ăla ieși din crâng binișor și pâș, pâș, ca o mâță când pândește la șoareci, se apropie încetișor de Făt-Frumos, îi trage inelele din deget și p-aci ți-e drumul.

Iară dacă se sculă Făt-Frumos și văzu că-i lipsesc inelele, crezu că vizitiul i le-o fi luat, ca să le puie bine, de teamă ca să nu le piarză dormind și-l întrebă. Vizitiul răspunse că Doamne ferește! nu i le-a luat el.

Acum înțelese că vreun fur i le-a șters și se întristă, nevoie mare.

Așa supărat, porunci de înhămă caii la butcă și porni. El nu știa ca cine să i le fi luat, și n-avea pe cine apuca de ele. Și mergând el așa și ciudându-se și frământându-se de mâhnire, se gândea ca ce să răspunză el împărătesei, când l-o întreba de inele. Nu-i venea lui, vezi, odată cu capul, să-l crează neștine că este neharnic, mototol și adormit.

Tocmai pe când părerea de rău îl ajunsese și mai și decât până aci, erau trecând printr-o pădure mare și deasă. Dodată auzi niște balauri de lăutari trăgând din viori, de gândeai că mănâncă foc, și din ce în ce se apropiau. Nu trecu mult și iată că lăutarii trecură pe lângă butca lui Făt-Frumos, tot cântând, și-i deteră bună-ziua.

Făt-Frumos le mulțumi și prinse a-i întreba:

— Dară de unde veniți, bre, oameni buni, și unde vă duceți?

Lăutarii răspunseră:

— Ne ducem să cântăm la nunta împărătesei tale.

— Cum să cântați la nunta împărătesei mele? întrebă Făt-Frumos, căruia îi sări inima de frică.

— Apoi, să vezi dumneata. Un împărat din vecinătate văzând că este atâta diastimă de vreme de când ai plecat și nu te-ai mai întors, s-a sculat, cu oaste asupra împărăției tale, ca să silească pe împărăteasa a lua de soț pe fiul său. Împărăteasa s-a împotrivit foarte, și de două ori s-au lovit ostile și de două ori acel împărat a fost biruitor. În cele din urmă, nici împărăteasa nu mai trăgea nădejde c-o să te întorci. Și de milă ca să nu se mai prăpădească orașele și satele, și atâta sumedenie de oaste, s-a înduplecat a asculta cererea împăratului, și mâine le este nunta.

— Cum se poate una ca asta?

— Iaca, se poate și se prea poate. Dară fiindcă te întorci, și dacă voiești să ajungi înaintea nunții, lasă-ți butca să vie pe urmă și tu aideți cu noi.

Făt-Frumos n-așteptă să-i mai zică încă o dată. Se dete binișor jos din butcă, și porni cu lăutarii la drum. Unul din lăutari îl luă în cârcă, și când își făcu vânt, se aruncă drept în slava cerului, și mergea ca vârtejul. Ar fi voit el să meargă ca gândul, dară îi fu teamă să nu plesnească fierea în Făt-Frumos.

O dată începu Făt-Frumos să strige:

— Stăi, mă, să-mi iau căciula, că mi-a căzut din cap.

— Ce stai dumneata de vorbești? Las-o încolo, la nevoile, căciula, că ea acum o fi cale de șase luni de departe, să mergi cu piciorul până acolo, unde a căzut ea.

Și mai merse ce mai merse și se coborâră la scara palatului împărăției sale.

Aci dacă ajunse, împărăteasa și toți boierii și toată oastea ieșiră întru întâmpinarea lui. După ce-și dară bun-găsit și bun-venit, îi povestiră cum împăratul vecin s-a sculat cu război asupra lor, cum oastea lui a spart oastea împărăției lui de două ori, și cum se gătesc pentru a treia lovire.

Apoi împărăteasa îi spuse că ea a făcut acele meșteșuguri cu lăutarii, ca să-l aducă mai curând, că știe cum a pierdut inelele și ce-a pățit.

Pe când vorbeau încă, iacă un curier că se înfățișează înaintea lor și dă împărătesei inelele cu pricina și împăratului căciula ce-i căzuse din cap.

Ea îi spuse că doi din acei lăutari ce a văzut el în pădure a avut porunca: unul să-l aducă pe dânsul, și altul inelele.

Împăratul se veseli o toană; dară era supărat foarte cum de să îndrăznească vecinul lor împărat să se scoale cu război asupra împărătesei sale.

Și auzind gloatele de venirea lui Făt-Frumos, veneau droaie să se scrie la oaste. Se sculară, deci, cu mic cu mare, și făcu oaste ca frunza și ca iarba. Făt-Frumos le tocmi și le învăță cum să meargă la război. Și-l ascultau gloatele, că-l iubeau nevoie mare. D-apoi boierii? Nu se lăsau nici ei mai prejos. Vezi că și el era drept, îndurător și viteaz.

Pornind la război cu o silă așa de mare și de grozavă sparse împărăția vecinului lor cutezător. Prinse în război și pe acel

împărat vrăjmaș, împreună cu fiul său, și îi aduse de-i tăiară dinaintea împărătesei.

Apoi întinzând cuprinsul său și asupra acelei împărății și mai puind la cale toate cum să ajungă supușii săi să fie fericiți, se puse pe trai, și trăiră veac de om nesupărați de nimeni.

Iară eu încălecai p-o șea etc.

Comunicat de fratele meu George
și cules dintr-un sat din județul
Vlașca.

PETRE ISPIRESCU,
Legende sau basmele românilor, 1882.